

Պանիում — Թիվ վեցերորդ

Մարգարեական ուղենիշներ Դանիել 11-ում. ԽՄՀՄ-ի փլուզումը,
Կիրակնօրյա օրենքը և ժամանակակից Հռոմի վերելքը

Jeff Pippenger
2025-03-09

ԽՄՀՄ-ի փլուզմամբ 1989 թվականին կատարվեց Դանիել 11-ի քառասուններորդ համարը: Քառասունմեկերորդ համարը Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքն է, ինչպես նաև տասնվեցերորդ համարը: 1989 թվականից մինչև Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքը քառասուններորդ համարը դատարկ է: 1989 թվականին ԽՄՀՄ-ի փլուզումը նաև նույնացվեց Դանիել 11-ի տասներորդ համարում, որն ի սկզբանե կատարվեց Անտիոքոս Մագնուսի կողմից:

Սելևկյան «հյուսիսի արքա» Անտիոքոս Գ Մեծը իշխեց մ.թ.ա. 223–187 թթ. և ձգտում էր վերականգնել այն տարածքները, որոնք կորցվել էին Պտղոմեոսների կողմից (այսինքն՝ «հարավի արքայի») Երրորդ Սիրիական պատերազմի (մ.թ.ա. 246–241 թթ.) հետո: Նրա արշավանքը Չորրորդ Սիրիական պատերազմում (մ.թ.ա. 219–217 թթ.) նպատակ ուներ վերստին գրավել Կոյլե-Սիրիան, Փյունիկիան և Պաղեստինը: Մ.թ.ա. 219 թ. Անտիոքոսը շարժվեց դեպի հարավ՝ գրավելով Սելևկիա Պիերիան, Տյուրոսը և Պտղոմեայիսը (Ակրան)՝ վերականգնելով ծովափնյա հենակետերը: Մ.թ.ա. 218 թ. նա առաջ շարժվեց ավելի հեռու՝ գրավելով Ֆիլադելֆիան (Ամմանը) և ճնշում գործադրելով դեպի Եգիպտոսի սահմանագիծը՝ վճռած վերատիրանալ կորցրած սելևկյան տարածքներին մինչև Գազա: Անտիոքոսը դադարեցրեց իր արշավանքը մ.թ.ա. 218 թ.՝ ամրապնդելով իր նվաճումները և պատրաստվելով վճռական հարձակման: Պտղոմեոս Դ Փիլոպատորը՝ պտղոմեական արքան, բանակ հավաքեց՝ նրան ընդառաջ դուրս գալու համար՝ զորացած Եգիպտական զորքերով: Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասներորդ համարը ներկայացնում է Անտիոքոսի այս շարժումը՝ այդպիսով նախապատկերելով ԽՄՀՄ-ի փլուզումը 1989 թվականին և նախատիպ դառնալով քառասուններորդ համարի համար:

Սակայն նրա որդիները պիտի գրգռվեն և պիտի ժողովեն մեծ զորքերի բազմություն. և մեկը անշուշտ պիտի գա, հեղեղի պես պիտի հեղեղի ու պիտի անցնի. ապա նա պիտի վերադառնա և պիտի գրգռվի՝ մինչև իսկ իր ամբոցը: Դանիել 11:10:

Երբ քառասուններորդ համարում հյուսիսի թագավորը «հեղեղի պես ողողում է և անցնում է», դա համընկնում է տասներորդ համարի հյուսիսի թագավորի՝ «հեղեղի պես ողողելու և միջով անցնելու» հետ: Երկու համարներում էլ նույնական եբրայերեն բառերն են, որոնք պարզապես փոքր-ինչ տարբեր կերպ են թարգմանված: Սա նույն արտահայտությունն է, ինչ հանդիպում է Եսայիա 8:8-ում:

Եվ նա պիտի անցնի Հուդայով. պիտի հորդի և հեղեղի, պիտի հասնի մինչև պարանոցը, և նրա թևերի տարածվելը պիտի լցնի քո երկրի լայնությունը, ո՛վ

Էմմանուել: Եսայիա 8:8.

Երեք համարներից յուրաքանչյուրն էլ մատնանշում է, որ հարավային մի թագավոր պարտության է մատնվում հյուսիսային մի թագավորի կողմից: Հյուսիսային թագավոր Անտիոքոսը հաղթում է հարավային թագավոր Պտղոմեոսին, ինչպես Սենեքերիմը հաղթեց հարավային թագավոր Հուդային, և ինչպես քառասուներորդ համարում հյուսիսի թագավորը 1989 թվականին swept away արեց ԽՍՀՄ-ը: Երեք համարները, այդ համարների երեք պատմական կատարմամբ հանդերձ, «վախճանի ժամանակը» նույնացնում են 1989 թվականի հետ: Այսպիսով, տասներորդ համարը 1989 թվականն է, իսկ տասնվեցերորդ համարը Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքն է, ինչպես նաև քառասունմեկերորդ համարը:

Տասնմեկից մինչև տասնհինգ համարները Սուրբ Գրքի մի հատված են, որը նաև ունի պատմական կատարում, որ նույնացնում է քառասուներորդ համարի թաքնված պատմության մեջ եղած մարգարեական որոշակի հանգրվաններ: Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքից առաջ, բայց 1989 թվականից հետո, Ռաֆիայի ճակատամարտը և դրա հետևանքները ներկայացված են տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարներում, իսկ Պանիումի ճակատամարտը ներկայացված է տասներեքից մինչև տասնհինգերորդ համարներում:

Կիրակնօրյա օրենքը նշանակված ժամանակն է, որովհետև հենց այնտեղ է, որ պապականության մահաբեր վերքը բժշկվում է, և պապը վերադառնում է երկրի գահին: Այդ գորացումն նախատիպվեց 538 թվականին պապականության գահակալությամբ և Ակտիումի ճակատամարտում հեթանոսական Հռոմի գահակալությամբ: Երբ հեթանոսական Հռոմը մարգարեաբար գահակալեց, նա գերիշխանաբար իշխեց 360 տարի: Երբ 538 թվականին պապականությունը գահակալեց, նա գերիշխանաբար իշխեց հազար երկու հարյուր վաթսու տարի: Երբ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ մահաբեր վերքը բժշկվի, պապականությունը գերիշխանաբար կիշխի խորհրդանշական 42 ամիս:

Եվ ես տեսա նրա գլուխներից մեկը՝ իբրև թե մահու չափ վիրավորված. և նրա մահացու վերքը բժշկվեց. և ամբողջ աշխարհը զարմացած գնաց գազանի հետևից: Եվ նրանք երկրպագեցին վիշապին, որ իշխանություն տվեց գազանին. և երկրպագեցին գազանին՝ ասելով. «Ո՞վ է նման գազանին, և ո՞վ կարող է պատերազմել նրա դեմ»: Եվ նրան տրվեց բերան՝ մեծամեծ բաներ և հայիոյություններ խոսող, և նրան իշխանություն տրվեց գործելու քառասուներկու ամիս: Հայտնություն 13:3–5:

27-րդ համարն ասում է այս թագավորներից «երկուսի» մասին.

Եվ այս երկու թագավորների սրտերը չարիք գործելու վրա պիտի լինեն, և նրանք մեկ սեղանի շուրջ ստություն պիտի խոսեն, բայց դա պիտի չհաջողի, որովհետև վախճանը դեռ նշանակված ժամանակին պիտի լինի: Դանիել 11:27:

Քսանյոթերորդ համարի երկու թագավորները նախորդ երկու համարների այն թագավորներն են, որոնք այնուհետև պատերազմեցին Ակտիումի ճակատամարտում:

Եվ նա պիտի շարժի իր գործությունն ու իր քաջությունը հարավի թագավորի դեմ մեծ գորքով. և հարավի թագավորը պիտի բորբոքվի պատերազմի համար չափազանց մեծ և հզոր գորքով. բայց նա չի կանգնի, որովհետև նրա դեմ նենգ խորհուրդներ պիտի նյութեն: Այո՛, նրա կերակրի բաժնից ուտողները պիտի կործանեն նրան, և նրա գորքը պիտի հորդի, և շատերը պիտի ընկնեն սպանված: Դանիել 11:25, 26.

Ուստի քսանյոթերորդ համարը ստեղծում է մի անոմալիա, որը պետք է հասկացվի, նախքան առաջ ընթանանք: Քսանյոթերորդ համարում «Ժամանակը» ներկայացնում է 360-ամյա մի շրջան, որը սկսվում է Ակտիումի ճակատամարտից և ավարտվում նշանակված ժամանակին՝ 330 թվականին:

Հարավի թագավորը այդ պատերազմում Կլեոպատրան էր, որը դաշինքի մեջ էր Մարկոս Անտոնիոսի հետ: Հյուսիսի թագավորը Օկտավիանոսն էր, որը պիտի հաղթեր նրանց երկուսին էլ: Նշանակված ժամանակին (մ.թ.ա. 31 թ.) երկու թագավորները, որոնք նախկինում նստել էին միևնույն սեղանի շուրջ և միմյանց սուտ էին ասել, պիտի բախվեին միմյանց Ակտիումի ճակատամարտում:

Սեղանի շուրջ գտնվող երկու թագավորները համընկնում են Պանիումի ճակատամարտի պատմության հետ (13-ից մինչև 15 համարները), որտեղ գոյություն ունեւ Անտիոքոս Մագնոսի և Մակեդոնացի Փիլիպպոսի դաշինքը: Այդ պատմական դաշինքը համապատասխանում է այն խորհրդանշական դաշինքին, որը ներկայացված է Պանիում անվան մեջ Քրիստոսի օրերում՝ Կեսարիա Փիլիպպե: Այդ դաշինքը ներկայացված է նաև քառասուններորդ համարում, երբ ԽՄՀՄ-ը 1989 թվականին մաքրվում է Ռեյգանի և Հովհաննես Պողոս II պապի միջև եղած դաշինքի միջոցով: Երկու թագավորները միմյանց սուտ են ասում մ.թ.ա. 31 թվականից առաջ, ինչը համընկնում է Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի հետ, և հետևաբար նրանց ստերը տեղի են ունենում մինչև տասնվեցերորդ համարը՝ այն պատմության ընթացքում, որը ներկայացված է 13-ից 15 համարներով, որոնք կատարվեցին Պանիումի ճակատամարտում՝ Ռափիայի ճակատամարտից տասնյոթ տարի հետո և հարյուր երեսունյոթ տարի առաջ, երբ Պոմպեոսը զրավեց Երուսաղեմը՝ տասնվեցերորդ համարի կատարմամբ:

Քսանութերորդ համարում Օկտավիանոսը՝ թե՛ Կլեոպատրայի (հարավի թագավորը), թե՛ Մարկոս Անտոնիոսի նկատմամբ հաղթողը, «մեծ հարստությամբ պիտի վերադառնա իր երկիրը, և նրա սիրտը պիտի լինի սուրբ ուխտի դեմ. և նա պիտի գործի, և վերադառնա իր երկիրը»: Ուրիայի Սմիթը այս երկու հաղթանակները նույնացնում է մ.թ.ա. 31 թ. Ակտիումի ճակատամարտի և մ.թ. 70 թ. Երուսաղեմի կործանման հետ: Հետևաբար, քսանութերորդ համարը մատնանշում է մի պատմություն, որը սկսվում է Ակտիումի ճակատամարտից, որը 360 տարիների սկիզբն է, և Երուսաղեմի կործանումը՝ մ.թ. 70 թ.:

Ապա նա մեծ հարստություններով պիտի վերադառնա իր երկիրը, և նրա սիրտը պիտի լինի ընդդեմ սուրբ ուխտի. և նա պիտի գործի, և պիտի վերադառնա իր երկիրը: Դանիել 11:28.

Քսանչորսերորդ համարի վերջին արտահայտությունից («մինչև մի ժամանակ») սկսած ներկայացվում է մի պատմական գիծ, որը սկսվել է մ.թ.ա. 31 թվականին և ավարտվում է երեսունմեկերորդ համարի վերջին արտահայտությամբ («և պիտի դնեն ամայացնող պղծությունը»), որը կատարվել է 538 թվականին: Այդ գիծը սկսվում է Ակտիումի ճակատամարտով, որը նշանավորում է հեթանոսական Հռոմի՝ երեք հարյուր վաթսուն տարի գերիշխանությամբ իշխելու սկիզբը: Այդ գիծն ավարտվում է 538 թվականին, երբ պապական Հռոմը սկսում է տասներկու հարյուր վաթսուն տարի գերիշխանությամբ իշխել: Համարների և այդ համարների կատարումն եղած պատմության մեջ 330 թվականին նշանակված ժամանակը ներկայացնում է բաժանում հեթանոսական Հռոմի պատմության մեջ՝ որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորություն: Երեք հարյուր վաթսուն տարի գերիշխանությամբ իշխելու սկզբնական ժամանակաշրջանից հետո հաջորդում է կայսրության երկուհարյուր ութ տարվա քայքայումը՝ նախքան այն, որ 538 թվականին պապականությունը երեսունմեկերորդ համարում գահը կստանձներ: Այդ ութ համարների հաջորդականության մեջ միայն քսանյոթերորդ համարն է նշում մի պատմական կատարում, որը տեղի է ունեցել մ.թ.ա. 31 թվականի Ակտիումի ճակատամարտից առաջ:

Քսանյոթերորդ համարը մատնանշում է երկու թագավորների հանդիպումը՝ «նշանակված ժամանակից» առաջ, իսկ քսանիններորդ համարը մատնանշում է մի «նշանակված ժամանակ»: Քսանյոթերորդ համարի «նշանակված ժամանակը» երեք հարյուր վաթսուն տարվա ժամանակահատվածի սկիզբն է, իսկ քսանիններորդ համարի «նշանակված ժամանակը» երեք հարյուր վաթսուն տարվա ժամանակահատվածի ավարտն է: Սկիզբն ու ավարտը ներկայացնում են «նշանակված ժամանակ»:

Հեթանոսական Հռոմի զորացումը սկսվեց այն ժամանակ, երբ այն հաղթահարեց երրորդ աշխարհագրական արգելքը, ինչպես ներկայացված է Դանիել 8:9-ում:

Եվ նրանցից մեկից դուրս եկավ մի փոքր եղջյուր, որը չափազանց մեծացավ դեպի հարավ, դեպի արևելք և դեպի գեղեցիկ երկիրը: Դանիել 8:9.

Զորացումն սկսվեց Ակտիումի ճակատամարտից և այնուհետև ութերորդ գլխի իններորդ համարում հարավի թագավորի (Եգիպտոսի) ենթարկեցմամբ:

Հեթանոսական Հռոմի իշխանության ավարտը՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորություն, տեղի ունեցավ 538 թվականին, երբ պապական Հռոմը հաղթահարեց իր երրորդ աշխարհագրական խոչընդոտը: Ամբողջ հինգ հարյուր վաթսունուրեք տարվա ժամանակահատվածը՝ Ակտիումի ճակատամարտից մինչև 538 թվականը, սկսվում է այն պահից, երբ հեթանոսական Հռոմը նվաճում է իր երրորդ խոչընդոտը և դառնում աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորությունը, և ավարտվում է այն ժամանակ, երբ պապական Հռոմը նվաճում է իր երրորդ աշխարհագրական խոչընդոտը:

Աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորությունը լինելով՝ ներկայացված պատմությունը մատնանշում է երկու ժամանակաշրջան. առաջինը՝ երբ Հռոմը բարձրացնում է իրեն, որին հետևում է մի ժամանակաշրջան, որ նկարագրում է Հռոմի անկումը: Բարձրացման այդ առաջին ժամանակաշրջանի սկիզբը նաև այն ամբողջ ժամանակաշրջանի սկիզբն է, երբ հեթանոսական Հռոմը իշխեց որպես

Աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորություն: Հռոմի բարձրացման առաջին ժամանակաշրջանը սկսվում և ավարտվում է նշանակված ժամանակով, և այն նաև սկսվում է հյուսիսային և հարավային թագավորությունների միավորմամբ: Այն ավարտվում է բաժանմամբ՝ արևելյան թագավորության և արևմտյան թագավորության: Նշանակված ժամանակով սկսվելն ու ավարտվելը, ինչպես նաև սկիզբն ու ավարտը ներկայացնում են Ալեքսանդրի թագավորության չորս բաժանումները:

Քսանյութերորդ և քսանիններորդ համարների երկու նշանակված ժամանակները ներկայացնում են մի սկզբնական և մի ավարտական ուղենիշ, որոնք նկարագրում են այն ժամանակահատվածը, երբ Հռոմը գերիշխանորեն է իշխում: Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի հաստատմամբ՝ Դանիել տասնմեկի քառասունմեկերորդ և տասնվեցերորդ համարների կատարման մեջ, ժամանակակից Հռոմի՝ քառասուներկու խորհրդանշական ամիս գերիշխանորեն իշխելու ժամանակահատվածը սկսվում է: Քսանյութերորդ համարի առաջին նշանակված ժամանակը Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքն է, իսկ երկրորդ նշանակված ժամանակը ներկայացնում է այն պահը, երբ երկրի վրա վերջին ազդը հետևում է Միացյալ Նահանգների օրինակին և պարտադրում վերջին կիրակնօրյա օրենքը, և այդպիսով նույնացնում է կռապաշտական շաբաթի համաշխարհային պարտադրումը:

Այդ երկու մարգարեական նշանաքարերը Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքն են՝ մինչև աշխարհում կիրակնօրյա օրենքի գործադրումը, և այդ երկու կիրակնօրյա օրենքները քսանյութերորդ և քսանիններորդ համարներում նշված երկու որոշված ժամանակներն են: Քսանյութերորդ համարի առաջին որոշված ժամանակը նաև նախատիպավորվել էր 321 թվականին Կոստանդիանոսի կիրակնօրյա օրենքով, իսկ 538 թվականին Օռլեանի խորհրդում ընդունված պապական կիրակնօրյա օրենքը ներկայացնում է համաշխարհային կիրակնօրյա օրենքը:

Տասներեքերորդից տասնհինգերորդ համարների համատեքստում Պանիումի ճակատամարտը այն պատմությունն է, որը նախորդում է տասնվեցերորդ համարի կիրակնօրյա օրենքին: Այդ պատմության շրջանակում կատարվում է միմյանց ստող երկու թագավորների հանդիպումը: Տասներեքերորդից տասնհինգերորդ համարները տասներորդից տասնվեցերորդ համարներում ներկայացված պատմության մի մասն են: Այդ համարները տասներորդ համարում նշում են չորրորդ սիրիական պատերազմը, տասնմեկերորդ համարում՝ Ռաֆիայի ճակատամարտը, իսկ տասներկուերորդ համարում՝ այդ ճակատամարտի հետևանքը: Տասներեքերորդից տասնհինգերորդ համարները ներկայացնում են մ.թ.ա. 200 թվականի պատմությունը, երբ կատարվեց Պանիումի ճակատամարտը, և երբ հեթանոսական Հռոմը, ներկայացված որպես քո ժողովրդի ավագաններ, մտնում է մարգարեական պատմության մեջ:

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարը նշում է ԽՍՀՄ-ի փլուզումը 1989 թուականին, իսկ տասնվեցերորդ համարը՝ Կիրակնօրեայ օրենքը Միացեալ Նահանգներում: Երկու թագաւորների հանդիպումը, որոնք նշանակուած ժամանակից առաջ միմեանց սուտ են ասում, այսինքն՝ Ակտիումի ճակատամարտը, տեղի է ունենում քառասուներորդ համարի պատմութեան մէջ, որ յաջորդում է վախճանի ժամանակին՝ 1989-ին, եւ աւարտում է Միացեալ Նահանգներում Կիրակնօրեայ օրենքով: Քսանթօթերորդ համարը սահմանագիծ է քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմութեան մէջ, որը տեղի է ունենում 1989-ից յետոյ, բայց Կիրակնօրեայ օրենքից առաջ: Քսանթօթերորդ համարի «հանդիպումը» սահմանագիծ է՝ Հռոմի զօրացման առաջ, Կիրակնօրեայ օրենքի ժամանակ: Կան մի քանի սահմանագծեր, որոնք տանում են դէպի պապութեան զօրացումը 538 թուականին, եւ այդ սահմանագծերը նոյնպէս տեղի են ունենում նշանակուած ժամանակից առաջ: Այդ մարգարէական սահմանագծերից մէկը Յուստինիանոսի հրովարտակն է 533 թուականին, որով կատարուեց երեսուներորդ համարի այն յիշատակութիւնը, որ ասում է. «յարաբերութիւն պիտի ունենայ ուխտը լքողների հետ»:

Հեթանոսական Հռոմի պատմության մէջ նշանակված ժամանակին առաջնորդող մյուս սահմանանիշներն են՝ 330 թվականը, երբ հեթանոսական Հռոմը տապալվեց և միաժամանակ պապական իշխանությանը տվեց «աթոռը», 496 թվականը, երբ Կլովիսը իր «գործությունը» տվեց պապականությանը: Դանիել յոթի կատարման մէջ հեթանոսական Հռոմը պապականության համար վերացրեց «երեք եղջյուր», որոնցից վերջինը 538 թվականին Հռոմ քաղաքից օստգոթների հեռացումն էր: 508 թվականին հեթանոսության կրոնը մի կողմ դրվեց որպէս թագավորության օրինական կրոն և փոխարինվեց կաթոլիկությամբ: 538 թվականը ներկայացնում է քառասունմեկերորդ համարի կիրակնօրյա օրենքը, իսկ 496 թվականը ներկայացնում է 1989 թվականը, երբ Ռեյգանը, ինչպէս Կլովիսը, իր գործությունը նվիրեց Հռոմի պապին: 330 թվականը նույնացնում է կիրակնօրյա օրենքը, որովհետև հենց այնտեղ է, որ պապականությունը վերադառնում է իշխանության աթոռին:

Սա ցույց է տալիս, որ թե՛ 538-ը, թե՛ 330-ը ներկայացնում են նշանակված ժամանակը, այսինքն՝ տասնվեցերորդ և քառասունմեկերորդ համարները: 496-ը ներկայացնում է 1989 թվականը, որով կատարվեցին Դանիել տասնմեկի տասներորդ և քառասուներորդ համարները և Եսայիա 8:8-ը: 508-ը ցույց է տալիս այն ժամանակը, երբ թագավորության կրոնը մի կողմ է դրվում հօգուտ կաթոլիկության: Սկսած Կլովիսից՝ 496-ից մինչև 508-ը, պատկերավորվեց թագավորության օրինական կրոնի աստիճանական վերացումը և փոխարինումը: 330-ին սկիզբ առնող պատմության մէջ Արևմտյան Հռոմի աստիճանական կործանումը ներկայացված է առաջին չորս փոդերով, այսպիսով մատնանշելով աստիճանական կործանում, որը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքից:

Հեթանոսական Հռոմի աստիճանական անկումը, որ հաջորդեց Կոստանդինի կիրակնօրյա օրենքին 321 թվականին, պատկերավորում է Միացյալ Նահանգների անկումը՝ որպէս աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն, որը

հասնում է կիրակնօրյա օրենքին: Այնուհետև չորս փողերի դատաստանները բերվում են Միացյալ Նահանգների վրա, ինչպես Քույր Ուայթն է նույնացրել, երբ ասում է, որ «ազգային ուրացությունն կհետևի ազգային կործանմամբ»: Եզեկիելն էլ վկայություն է ավելացնում քառակի պատժի մասին:

Եվ Տիրոջ խոսքը կրկին եղավ ինձ՝ ասելով. «Մարդո՛ւ որդի, երբ մի երկիր մեղանչի իմ դեմ՝ ծանր հանցանք գործելով, այն ժամանակ ես իմ ձեռքը կձգեմ նրա վրա, և կկոտրեմ նրա հացի գավազանը, և սով կուղարկեմ նրա վրա, և նրանից կվերացնեմ մարդ ու անասուն: Թեև այս երեք մարդիկ՝ Նոյը, Դանիելը և Հոբը, նրա մեջ լինեին, նրանք իրենց արդարությամբ միայն իրենց անձերը պիտի ազատեին,— ասում է Տեր Աստվածը: Եթե ես գազաններ ուղարկեմ այդ երկրի միջով, և նրանք ավերեն այն, այնպես որ այն ամայանա, և ոչ ոք չկարողանա անցնել նրա միջով գազանների պատճառով, թեև այդ երեք մարդիկ նրա մեջ լինեին, որքան որ ես կենդանի եմ,— ասում է Տեր Աստվածը,— նրանք պիտի չազատեն ո՛չ որդիներ, ո՛չ դուստրեր. միայն իրենք պիտի ազատվեն, իսկ երկիրը պիտի ամայանա: Կամ եթե ես սուր բերեմ այդ երկրի վրա և ասեմ. “Սո՛ւր, անցի՛ր երկրի միջով”, որպեսզի նրանից վերացնեմ մարդ ու անասուն, թեև այդ երեք մարդիկ նրա մեջ լինեին, որքան որ ես կենդանի եմ,— ասում է Տեր Աստվածը,— նրանք պիտի չազատեն ո՛չ որդիներ, ո՛չ դուստրեր, այլ միայն իրենք պիտի ազատվեն: Կամ եթե ժանտախտ ուղարկեմ այդ երկրի մեջ և արյամբ թափեմ իմ բարկությունը նրա վրա՝ նրանից վերացնելու մարդ ու անասուն, թեև Նոյը, Դանիելը և Հոբը նրա մեջ լինեին, որքան որ ես կենդանի եմ,— ասում է Տեր Աստվածը,— նրանք պիտի չազատեն ո՛չ որդի, ո՛չ դուստր. նրանք իրենց արդարությամբ միայն իրենց անձերը պիտի ազատեն: Որովհետև այսպես է ասում Տեր Աստվածը. որքան ևս առավել, երբ ես Երուսաղեմի վրա ուղարկեմ իմ չորս խիստ դատաստանները՝ սուրը և սովը, և չար գազանը, և ժանտախտը, որպեսզի նրանից վերացնեմ մարդ ու անասուն: Բայց ահա, նրա մեջ մնացորդ պիտի մնա, որ դուրս պիտի բերվի՝ թե՛ որդիներ և թե՛ դուստրեր. ահա, նրանք պիտի դուրս գան դեպի ձեզ, և դուք պիտի տեսնեք նրանց ճանապարհին ու նրանց գործերը, և պիտի մխիթարվեք այն չարիքի համար, որ ես բերել եմ Երուսաղեմի վրա, այսինքն՝ այն ամենի համար, որ բերել եմ նրա վրա: Եվ նրանք պիտի մխիթարեն ձեզ, երբ տեսնեք նրանց ճանապարհներն ու նրանց գործերը, և պիտի իմանաք, որ իզուր չէ, որ ես արել եմ այն ամենը, ինչ արել եմ նրա մեջ,— ասում է Տեր Աստվածը»: Եզեկիել 14:12–23.

Այս դիտարկումները կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: